

LÁ THƯ MỤC VỤ

Ngày 29 tháng 4 năm nay các trang mạng, các tờ báo giấy, và các kênh truyền hình trên toàn thế giới xôn xao đưa tin về đám cưới của Hoàng tử William và cô Kate. Đây là một biến cố thể kỷ của Nước Anh. Và những người được mời dự tiệc cưới thể kỷ này rất hãnh diện vì đây là một vinh dự rất lớn, đặc biệt đối với những thân dân của Vương quốc Anh.

Điều này nói lên rằng đám cưới hoàng gia ngày xưa hay bây giờ luôn là một biến cố tuyệt vời, và được là khách mời của tiệc cưới này là một vinh dự lớn lao. Chính vì thế nó làm chúng ta thắc mắc tại sao những vị khách được mời tham dự tiệc cưới hoàng gia trong dự ngôn tuần này lại từ chối lời mời của nhà vua, từ chối nhận cái vinh dự lớn lao dành cho họ?

Câu chuyện dụ ngôn được kể phù hợp với phong tục của người Do Thái thời bấy giờ. Khi thiệp mời được gửi đi thì ngày mở tiệc chưa được định rõ như bây giờ; chỉ đến lúc mọi chuẩn bị đã sẵn sàng thì chủ tiệc mới sai gia nhân đi gọi tất cả khách được mời đến dự tiệc. Như vậy, trong dụ ngôn nhà vua đã gửi thiệp mời cho mọi người từ lâu rồi, nhưng chỉ đến khi mọi việc chuẩn bị đã xong xuôi, nhà vua mới sai người đi gọi các khách mời đến dự tiệc, và lúc đó chuyện họ từ chối hay nhục mạ đầy tớ của nhà vua mới xảy ra.

Dụ ngôn này nhắm đến người Do Thái thời Chúa Giêsu. Từ ngàn xưa Thiên Chúa đã mời gọi họ trở nên dân riêng của Người; nhưng khi con Thiên Chúa đến mời gọi họ vào tham dự bàn tiệc Nước Trời đã dọn sẵn nhưng họ từ chối. Kết quả là lời mời của Thiên Chúa đã được gửi tới những người ở các ngã đường đời, tức là những người tội lỗi và các dân ngoại, những người chẳng bao giờ dám mơ tưởng có ngày sẽ được mời vào dự tiệc trong Nước Trời.

Có thể chúng ta nghĩ rằng dân Do Thái đại dột và điên rồ khi từ chối lời mời tham dự tiệc cưới của Con Thiên Chúa. Nhưng chính chúng ta cũng nhiều lần đại dột và điên rồ như họ. Ảnh hưởng tội nguyên tổ vẫn có sẵn trong mỗi người chúng ta, vì thế nó làm cho chúng ta chẳng những từ chối điều thiện mà còn làm cho chúng ta không nhận ra điều thiện nữa. Cùng thoáng nhìn vào đời mình đôi phút để xem chúng ta có giống người Do Thái không.

Tôi biết rằng tôi cần cầu nguyện, nhưng tôi không tìm ra được giờ nào trong ngày để cầu nguyện cả.

Tôi biết tôi cần đi lễ đúng giờ, nhưng lần nào cũng có việc làm tôi phải đi trễ.

Tôi biết tôi phải có lòng bác ái đối với người này người kia, nhưng tôi không có đủ ý chí để vượt thắng chính mình.

Tôi biết gian dối trong việc buôn bán là không đúng, nhưng tôi vẫn không thể vượt qua được lòng tham. Hay tôi nghĩ rằng sự gian dối của tôi chẳng ăn thua gì so với những người khác. Họ còn tham lam gấp trăm lần tôi.

Tôi biết tôi cần dành nhiều thời gian cho con cái, nhưng tôi lại cần làm phụ trội để có tiền chi tiêu trong gia đình.

.....

Chúng ta có thể kể ra một danh sách dài những lần từ chối làm việc tốt, việc mà chúng ta biết cần phải làm mà chúng ta đã không làm. Hơn nữa, trong dụ ngôn những người từ chối đến dự tiệc đều có lý do chính đáng. Người thì đi thăm trại, kẻ khác thì đi buôn bán. Chính vì thế đây mới là một nguy cơ, vì chúng ta không nhìn thấy việc từ chối của chúng ta là tai hại, bởi chúng ta nghĩ rằng chúng ta có lý do chính đáng để không làm cái việc đáng lẽ chúng ta phải làm. Nguy cơ lớn nhất của chúng ta không phải là việc chúng ta sẽ bỏ Chúa mà theo tà thần, nhưng là việc chúng ta từ chối lời mời gọi của Chúa. Chúng ta từ chối lời mời của Chúa là bởi vì chúng ta đã trở nên thờ ơ nguội lạnh. Những người thờ ơ là những người khó hoán cải nhất vì họ không thấy mình cần phải hoán cải, giống như người bị bệnh mà không biết mình bệnh nên không chịu đi khám bệnh.

Chúng ta được mời gọi tham dự bàn tiệc của Dân Chúa mới, không phải với tư cách cá nhân, nhưng là với tư cách của Cộng Đoàn Kitô giáo. Lời mời gọi này thách đố chúng ta từ bỏ lối sống khép kín, phe nhóm, tự mãn để nhận ra sự cần thiết phải đón nhận người khác, chia sẻ với người khác, liên đới với người khác, và cộng tác với người khác. Tiệc cưới luôn là dịp vui chung. Mang niềm vui riêng của mình để góp chung với đôi tân hôn là thái độ cần có của tất cả mọi người tham dự tiệc cưới. Nếu chúng ta không đóng góp vào niềm vui chung với mọi người, mà chỉ muốn có niềm vui riêng của mình, thì chắc chắn chúng ta không có được niềm vui chung to lớn mà tiệc cưới đem lại. Cũng vậy, nếu chỉ muốn sống cho riêng cho mình, thì không bao giờ chúng ta có được niềm vui to lớn mà cộng đoàn mang đến, khi sự hiện diện nhỏ nhoi của mỗi người chúng ta được nhân lên thành một cộng đoàn đông đảo. Nên không đến với cộng đoàn thì sẽ không bao giờ hưởng được niềm vui chung lớn lao đó.

Lm Nguyễn Mộng Huỳnh